

РЕШЕНИЕ

№ 380

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3158** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 08.02.2021г. по НАХД № 3260/20г. Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 3-ти състав, е отменил наказателно постановление (НП) № 489493-F524622/13.01.2020г. на Директора на ТД на НАП С. на Сдружение „S. Детски селища България“ е наложена имуществена санкция в размер на 5080,33 лв., и е осъдил ТД на НАП С. да плати на Сдружението направените по делото разноси в размер на 552 лв.

Срещу решението е подадена касационна жалба от ТД на НАП С.. В нея, както и в съдебно заседание, се твърди, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът неправилно обосновал изводите си на това, че в акта липсвало посочване на вида на горивото, кода по КН и стойността на дължимото обезпечение. Касаторът счита, че в акта и в НП точно и ясно били посочени данъчния период, общата стойност на горивото и фактурата. Видът и кодът на горивото били видни от акцизния документ, част от доказателствата по преписката. За обезпечението по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) водеща била само стойността на получените течни горива, не и техният вид и код. Неправилни били мотивите на СРС за накърняване

правото на защита на Сдружението до такава степен, че да не разбира за какво нарушение е съставен акта. Претендира разноски.

В отговор на касационната жалба и в съдебно заседание ответникът моли съда на остави в сила оспореното решение и излага подробни доводи срещу тези на касатора. В касационната жалба, въпреки твърдения в този смисъл, не било посочено нито едно нарушение на въззивния съд съд. Законът за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) поначало не дефинирал общо понятие „течни горива“ като вид акцизна стока. Нафтата за битово отопление поначало била освободена от обезпечение на основание чл.176в, ал.14 от ЗДДС. Претендира разноски.

Прокурорът от СГП счита касационната жалба за основателна. Ирелевантно било обстоятелството, че сдружението било deregистрирано по ДДС, ЗДДС се прилагал и за лица извън тази регистрация. В акта, в НП и в приложенията към тях имало достатъчно данни за вида на горивото, съответно за преизчисление на размера на обезпечението.

По допустимостта на касационната жалба:

Съдът намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК – с връчено съобщение за първоинстанционното решение на 17.02.2021г. и подадена касационна жалба на 04.03.2021г., и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна:

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото. Поначало по делото няма спор по фактите.

На 03.10.2019 от служители на СДО на ТД на НАП С. е извършена проверка на сдружението. Установено е, че проверяваното лице не е регистрирано по чл.176в, ал.15 от ЗДДС. Няма подадени данни за съдове/складове, както и декларирани ЕСФП. През данъчния период 01.08.2019г. – 31.08.2019г. сдружението купило течни горива на обща стойност 30481,99 лева (от които дан. основа 25401,66 лв. и 5080,33 ДДС), съгласно представена фактура. Предназначението на горивото било за битово отопление.

Наказващият орган е приел в НП, че съгласно чл.176в, ал.2 от ЗДДС за доставката сдружението е следвало да представи обезпечение в размер не по-малък от 20% от данъчната основа. Като не сторило това, с бездействието си е нарушило чл.176в, ал.5, т.3 вр. чл.176в, ал.1, т.3 от ЗДДС.

Разпитаният пред СРС актосъставител Ш. заявава, че, доколкото помни, проверяващите не са установили сдружението да е извършвало последващи продажби на горивото, да е извършвало последващи доставки на гориво в същия данъчен период, както и че видът на горивото бил установен само по описанието, дадено във фактурата.

Районният съд е отменил НП с основен довод за липсващо съдържание по чл.42, т.4 от ЗАНН – описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. В акта липсвало посочване на горивото от значение за определяне на размера на обезпечението. Нито в акта, нито в НП е цитиран документ, от който да е виден кода по КН, за да може да се отнесе към конкретен вид по Приложение № 35 към чл.111б,

ал.1 от ППЗДДС. Отделно от това в АУАН липсва посочване на стойността на дължимото обезпечение, а отнесено към липсата на гориво и посочване на стойността, от която да се изчисли, прави невъзможно да се разбере нарушението, заедно с липсата на описание на горивото.

От правна страна:

Съдът намира, че в производството и при постановяване на решението на СРС, не са допуснати нарушения на процесуалния закон, като в това отношение е основателен довода на ответника, че касаторът, макар да сочи такова касационно основание, не сочи конкретни нарушения.

Пред СРС са събрани писмени и гласни доказателства, след обсъждането на които съдът е направил следващите се правни изводи, като с решението е приложен правилно материалния закон.

Неоснователно е оплакването на касатора, че посочването на вида на горивото, код по КН и стойността на дължимото обезпечение, не е изискване за съставомерност на нарушението и за данъчното третиране, и че дори и да не е посочен буквално в АУАН и НП, същите са видими от акцизен документ по преписката. Съдът не споделя, че описанието на нарушението с неговите индивидуализиращи белези, не е съществен пропуск в постановлението, както и че е допустимо за това описание да се препраща към преписката, както е допустимо за административните актове. В случая се касае за наказателно постановление и изискванията за точно спазване на реквизитите, в това число описание на нарушението, са стриктни и не подлежат на излагане в отделен документ или препращане към такъв.

На основание чл.221, ал.1, изр.2 от АПК настоящият състав препраща към мотивите на първоинстанционния съд. За пълнота на изложението следва да се добави, че непосочването в НП на вида на горивото е съществено нарушение на административнопроизводствените правила в производството пред органа, доколкото без това, не може да се установи дали същото е било „Енергиен продукт за отопление“, "Енергиен продукт с двойно предназначение" или друг вид гориво по смисъла на чл.4 от ЗАДС, съответно не може да се прецени дали освобождаването е било за собствено потребление, по смисъла на чл.17бв, ал.14 от ЗДДС вр. чл.20, ал.2, т.1 от ЗАДС, включително с оглед предмета на дейност на сдружението, респ. не може да се прецени дали изобщо е било дължимо от сдружението обезпечение по тази доставка. Поради това касационните оплаквания в обратния смисъл не се споделят. В това отношение ирелевантно е обстоятелството, че и в представената от сдружението фактура е дадено само общото описание „течни горива“. В тежест на органа е било да установи техния вид и потребление, доколкото именно последното е от значение за дължимостта или не на обезпечението, съответно за основанието за налагане на административна санкция.

С оглед всичко по-горе, обжалваното съдебно решение се явява правилно и следва да бъде оставено в сила, а при този изход на делото на ответника в производството да се присъдят сторените разноси по представения от него списък. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение предвид, че за касационната инстанция се претендират в близък до минимален размер по чл.18, ал.2 във връзка с чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/2004г.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във връзка с чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20035574 от 08.02.2021г. по НАХД № 3260/2020г.
Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да плати на „S. Детски селища България“, с ЕИК[ЕИК]
разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 552 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.